

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Vinařství Mutěnice, s. r. o.** se sídlem Údolní 1174, Mutěnice, zastoupený JUDr. Leošem Viktorinem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, proti žalovanému: **Ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce,** se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2009, č. j. 29 Ca 227/2007 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 5712 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupce JUDr. Leoše Viktorina, advokáta.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2009, č. j. 29 Ca 227/2007 – 42, bylo zrušeno rozhodnutí Ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „stěžovatel“) ze dne 1. 11. 2007, č. j. 480/86/9/2007-SŘ, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce (dále jen „inspekce“) ze dne 15. 8. 2007, č. j. 4389/132/7/2007-SŘ, kterým byla účastníkovi řízení uložena pokuta podle ust. § 39 odst. 1 písm. b) a odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“), ve výši 3 000 000 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí, v první řadě pak nepřezkoumatelností výše uložené pokuty a dospěl k závěru, že se správní orgány nezabývaly všemi zákonnými kritérii pro uložení pokuty, a navíc je odůvodnily nedostatečně. Inspekce se totiž ve svém stručném hodnocení výslovně nezabývala kritériem

„okolností“, za nichž byl správní delikt spáchán. Navíc nevzala v potaz ani kritérium majetkových poměrů delikventa, jak to ukládá judikatura Ústavního soudu (např. nález ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02 a ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 12/03). Tyto vady nenapravil ani stěžovatel v odvolacím řízení. Krajský soud dále shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že se stěžovatel v podstatě vůbec nezabýval odvolacími námitkami účastníka řízení, a to že stanovení celkového množství senzoricky nevyhovujícího vína 1 028 000 l je svévolné a tento údaj nemá oporu v podkladech řízení, a dále že v případě překročení obsahu kyseliny citrónové není možno vycházet z množství 454 000 l, ale pouze ze skutečně hodnoceného množství podle příslušného protokolu o odběru vzorků. Další důvod nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí spočívá podle krajského soudu v tom, že z nich nevyplývá, že by správní orgány aplikovaly pravidla z trestního řízení, tj. že je vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt, jak to ukládá judikatura správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135). Nad rámec výše uvedeného a pro stanovení pravidel dalšího vedení řízení, resp. s ohledem na princip procesní ekonomie, se krajský soud vyjádřil i k dalším žalobním bodům, které se týkaly možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a provedení důkazu listinou.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel podřadil své stížní námitky zákonným důvodům ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. K přezkoumatelnosti hodnocení kritérií správními orgány v rámci úvahy o výši uložené pokuty stěžovatel namítal, že účastník řízení neuvedl jediný věcný argument ke svým majetkovým poměrům v rámci tvrzené likvidačnosti uložené pokuty, a to ani v odvolání, ani v žalobě ani v návrhu na odkladný účinek. Tuto skutečnost nevzal krajský soud vůbec v úvahu. Má-li stěžovatel zkoumat kriterium majetkových poměrů, je nezbytné, aby mu tyto byly známé. Krajský soud zcela pominul, že účastník řízení na tvrzenou likvidačnost pokuty poukazuje účelově. V případě, že by do jeho majetkových poměrů zasáhl stěžovatel způsobem, znamenající ohrožení jeho existence nebo významný zásah do majetkových poměrů, účastník řízení mohl a měl svoje tvrzení věcně doložit. Nemůže jít k tíži stěžovatele, pokud se účastník řízení omezí na obecnou zmínku o likvidační pokutě bez jakýchkoliv konkrétních důvodů. Na stěžovateli by bylo, aby se vypořádal s důvody argumentace k tvrzené likvidačnosti vyměřené pokuty, pokud by tyto důvody byly v odvolání vymezeny, neboť kritérium zkoumání majetkových poměrů není kritériem ze zákona povinným. Pokud účastník řízení nepředložil v odvolání žádná data svědčící o jeho majetkových poměrech, nelze po stěžovateli spravedlivě požadovat, že by k nim měl přihlédnout. Základním předpokladem pro posouzení, zda pokuta může založit likvidaci sankcionovaného subjektu je to, že ten, kdo ohrožení likvidací namítá, svoje majetkové poměry zprůhlední. Pokud ohrožení likvidací v daném případě objektivně založeno není, pak pouhé obecné odkazy krajského soudu na judikaturu a citace z této judikatury nemohou být dostatečným odůvodněním závěru soudu, že stěžovatel, potažmo prvoinstanční orgán, pochybil, když nezkoumal majetkové poměry delikventa s důsledkem nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodu, resp. nesrozumitelnost. Závěru krajského soudu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele ohledně uložení sankce odporuje i skutečnost, že soud přezkoumal, jak je uložená sankce odůvodněná. Konkrétní výtkou je, že se stěžovatel, potažmo inspekce, výslovně nezabýval kriteriem „okolnosti“, ačkoliv je v zákoně o vinohradnictví a vinařství uvedeno mezi kriterii, k nimž se při úvaze o

uložení sankce zejména přihlíží. U ostatních kriterií krajský soud vytýká přílišnou stručnost. Pokud stěžovatel, potažmo inspekce, nevymezil další konkrétní okolnosti, k nimž také přihlédl, pak proto, že je nezjistil, a tudíž k nim nemohl ani přihlédnout. Jakkoliv stěžovatel neodmítá názor krajského soudu o určité míře stručnosti úvahy o výši pokuty, má za to, že tato sama o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. K nedostatečného odůvodnění pro absenci úvah při posuzování jednání účastníka řízení v intencích závěru přijatého judikaturou, že je vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt, stěžovatel namítal, že z prvoinstančního i jeho rozhodnutí vyplývá, že předmětné delikty byly posouzeny jako souběh. Je tedy jasné, a tudíž i přezkoumatelné, že nedošlo ke kvalifikaci pokračujícího, hromadného nebo trvajícího deliktu. Krajský soud se však omezil pouze na obecný odkaz na judikaturu, aniž by vyslovil jakýkoliv názor k této otázce, ačkoliv seznal, že ze správních rozhodnutí vyplývá, jakých jednání se měl účastník řízení dopustit a pod jaká zákonná ustanovení toto jednání správní orgány subsumují. Nejedná-li se v konkrétní věci o pokračující, hromadný nebo trvající delikt, pak nebyl ani důvod tuto otázku v rozhodnutích blíže rozvádět. Kromě toho ani krajský soud nedospěl k závěru, že by se v dané věci o takový delikt mělo jednat. Pouhé přisvědčení účastníku řízení, že z odkazovaného judikátu skutečně plyne, že při trestání správních deliktů se přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů, nelze považovat za správné vyložení podmínek nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. K závěru krajského soudu o porušení procesních práv účastníka řízení stěžovatel uvedl, že soud v této souvislosti odůvodnil rozsudek pouze obecnými zásadami bez zohlednění skutečnosti, že v předmětné věci nebyl účastník řízení zkrácen na svých procesních právech, když mu nebylo nijak upřeno právo vyjádřit se k podkladům řízení. Žádným způsobem se ale nevypořádal s námitkami stěžovatele obsaženými v bodě ad 1) vyjádření k žalobě, že protokoly obsahovaly všechny podstatné skutečnosti, na základě nichž bylo možné rozhodnout, a proto je správní orgán v souladu s ust. § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) hodnotil jako podklady dostačující pro rozhodnutí a že protokol o kontrole, s nímž se účastník řízení seznámil, není listinou ve smyslu § 53 správního řádu, kterou je nutné provést, neboť by tak docházelo k duplicitnímu opakování již jednou provedené činnosti, a tím k porušení zásady hospodárnosti řízení. Správní orgán by prováděl jako důkaz dokument obsahově známý jak jemu, tak i účastníku řízení. Tudíž k porušení zásady na spravedlivý proces nedošlo, když účastník řízení měl možnost podat námitky k protokolu, s nímž byl seznámen, a stejně tak měl možnost vyjádřit se k zahájení správního řízení a jeho podkladům, což i učinil. Krajský soud se přiklonil k námitkám účastníka řízení bez toho, že by jakýmkoliv způsobem vzal v potaz argumenty stěžovatele, které uvedl ve vyjádření k žalobě, a vypořádal se s nimi. Odůvodnění rozsudku je pak přehlceno odkazy na judikaturu bez provázanosti na souzenou věc. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud vytýkal stěžovateli, resp. inspekci, nejen přílišnou stručnost odůvodnění rozhodnutí, ale navíc i to, že zcela pominul posouzení jednoho ze zákonných kritérií, konkrétně kritéria „okolnosti“, za kterých byl správní delikt spáchán. Stěžovatel toto pochybení v kasační stížnosti ostatně výslovně uznává a uvedl-li k tomu, že „Pokud stěžovatel, potažmo prvoinstanční orgán nevymezil další konkrétní okolnosti, k nimž také přihlédl, pak proto, že takové

okolnosti nezjistil a tudíž k nim nemohl ani přihlédnout.“, tak l se buď snaží tvrdit, že žádné další okolnosti údajného spáchání deliktu neexistovaly, což je zjevně absurdní, nebo připouští, že žádné další okolnosti nezjistil. V takovém případě ovšem postupoval v rozporu se zákonem, jak správně uvedl krajský soud, neboť stěžovatel, resp. inspekce, kriterium „okolností“ ze zákona o vinohradnictví a vinařství zohlednit musí. Stěžovatel se v prvé řadě zabýval otázkou likvidačního charakteru uložené pokuty. Veškeré jeho úvahy v tomto směru jsou zcela nadbytečné, neboť prozatím nebyla řádně odůvodněna její výše. Je třeba beze zbytku souhlasit s krajským soudem, že inspekce se dostatečným a přezkoumatelným způsobem nevypořádala se zákonnými kritérii pro ukládání pokuty, a že tedy v tomto směru je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud se stěžovatel bránil tím, že k majetkovým poměrům účastníka řízení nemohl přihlédnout proto, že tento je neuvedl v žalobě ani v odvolání, pak stěžovatel nepochopil, v čem spočívá podstata zohlednění majetkových poměrů delikventa ve správním trestání. Tyto měla totiž posoudit již inspekce v rámci správního uvážení o stanovení výše pokuty. K této otázce se jasně vyslovil Ústavní soud v několika svých nálezech citovaných krajským soudem v napadeném rozsudku.. Pokud by správní orgány měly skutečně zájem se kritériem majetkových poměrů účastníka řízení zabývat, jak jim úřední povinnost ukládá, nic jim nebránilo se s nimi seznámit, a to i bez jeho přímé součinnosti. Své účetní závěrky totiž účastník řízení v souladu s povinnostmi vyplývajícími mu z obchodního zákoníku řádně uložil ve sbírce listin vedené příslušným rejstříkovým soudem. Ty jsou tak volně dostupné komukoli k nahlédnutí na internetu a stěžovatel má možnost bezplatně tyto listiny získat dožádáním rejstříkovému soudu, pokud by nepovažoval internetový výpis za dostatečný. Takový postup správního orgánu by byl zcela jistě namístě i s ohledem na § 6 odst. 2 správního řádu, podle něhož má správní orgán postupovat tak, aby nikomu nevznikly zbytečné náklady a dotčené osoby co možná nejméně zatěžoval. Jestliže jsou majetkové poměry delikventa jedním z kritérií, kterými se má správní orgán při stanovení výše pokuty z úřední povinnosti zabývat, pak bylo na správním orgánu, aby si tyto informace opatřil, ať už z veřejných zdrojů nebo dotazem na účastníka řízení. Pokud tak neučinil, postupoval nejen v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, ale nedostál ani povinnosti, kterou mu ukládá ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Obstát nemůže ani námitka, že krajský soud se omezil na to, že vytkl správním orgánům, že se nezabývaly tím, zda nejde o pokračující, hromadný nebo trvalý delikt a nepřezkoumal, zda je v dané věci souběh vyloučen. Jestliže stěžovatel tvrdí, že se jedná o samostatné delikty a nikoliv o delikt pokračující či trvající, pak musí své závěry náležitě odůvodnit a nemůže se spoléhat na to, že v přezkumném řízení jeho závěry bude odůvodňovat krajský soud. Proto krajský soud v tomto směru správně označil rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná. Není-li v napadeném správním rozhodnutí výslovně řečeno, že bylo per analogiam legis aplikováno ust. § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, řešící souběh, a toto skutečně aplikováno bylo, jak vyplývá z vyjádření stěžovatele k žalobě, pak nelze považovat za „jasné a tudíž i přezkoumatelné, že v dané věci nedošlo ke kvalifikaci pokračujícího, hromadného nebo trvajícího deliktu“, jak tvrdí stěžovatel. Neobsahuje-li tak zásadní informaci, kterou citované ustanovení pro účely určení výše pokuty bezesporu je, pak nelze činit žádné závěry ani ohledně úvah o kvalifikaci pokračujícího, hromadného nebo trvajícího deliktu, tedy zda se správní orgány touto otázkou vůbec zabývaly a pokud ano, k jakému závěru dospěly. Naprosto nepřípadná je pak námitka, že protokol o kontrole, který byl v podstatě jediným podkladem pro odsuzující výrok rozhodnutí, není listinou ve smyslu ust. § 53 správního řádu, a tudíž jí

není třeba provádět důkaz, neboť je účastníku řízení obsahově známá. Jak správně konstatoval krajský soud, je úprava dokazování obsažená ve správním řádu velmi detailní a je s ní spojena ochrana postavení účastníka řízení a jeho ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Obcházet tuto úpravu nebo dokonce označovat provádění důkazů v řízení za zbytečný formalismus, je naprosto nepřípustné. Jak vyplývá z judikatury, na kterou krajský soud ve svém rozsudku odkazuje, řízení o kontrole prováděné na základě zákona č. 552/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je třeba důsledně oddělit od řízení o správním deliktu. Z toho plyne, že protokoly o kontrole pořízené v řízení o kontrole je nutno při dokazování v řízení o správním deliktu posuzovat jako jakékoli jiné listiny a postupovat v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu, což inspekce neučinila. Toto souvisí s obecnější zásadou správního trestání, a to, že osoby provádějící kontrolu by neměly být tytéž osoby, které následně rozhodují o sankci. V opačném případě totiž již z povahy věci nemůže správní orgán objektivně a nezaujatě zhodnotit nejen všechny skutečnosti svědčící v neprospěch, ale i ve prospěch sankcionovaného. Pokud tedy stěžovatel neprováděl důkaz protokoly o kontrole, je zřejmé, že sankci v konkrétním případě ukládaly tytéž osoby, které prováděly státní kontrolu a protokoly znaly. Tento postup ovšem odporuje shora uvedené zásadě správního trestání. Podle názoru účastníka řízení není kasační stížnost důvodná, a proto navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel zejména namítal, že úvaha o výši pokuty je sice stručná, ale tato stručnost nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Podle ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství se při určení výše pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.

V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že „Při určení výše pokuty správní orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem za nichž byl správní delikt spáchán. Míra závažnosti správního deliktu je dána v předmětném případě množstvím vína nevyhovujícího stanoveným požadavkům uvedeného do oběhu. V případě vín neznámého původu uváděných do oběhu se jedná o množství 550 000 l, v případě vín, které nevyhovělo obsahu kyseliny citrónové o množství 454 000 l, u vín která nevyhověla senzorickým požadavkům o množství 1 028 000 l, u vín která nevyhověla značení v množství 39 370 l, uvedených do oběhu. V daných případech lze hovořit o poměrně vysoké míře závažnosti. Při hodnocení způsobu jeho spáchání je v neprospěch účastníka řízení skutečnost ta, že je výrobcem vína. Z hlediska následků jeho spáchání bylo ve prospěch účastníka řízení uváženo to, že konkrétní škodlivý následek nebyl prokázán a že uložená opatření vyjma jednoho byla splněna. Pokuta je ukládána nad polovinou hranice zákonem stanoveného limitu sankce a je přiměřená.“

K námitkám uplatněným účastníkem řízení v odvolání o nedostatečnosti a nezákonnosti takového odůvodnění pokuty stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl, že „Není pravdou, že prvoinstanční správní orgán při určení výše pokuty ignoroval ustanovení zákona o vinohradnictví, který stanoví kriteria pro určení výše pokuty a není pravdou že prvoinstanční správní orgán nevzal v úvahu součinnost, zejména splnění uložených opatření. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, prvoinstanční správní orgán nejenže při stanovení výše pokuty postupoval v souladu s citovaným ustanovením o kriteriích při stanovení výše pokuty, když uvedl, které okolnosti vzal v úvahu při hodnocení kritéria míry závažnosti (množství nevyhovujícího vína), způsobu (skutečnost, že je účastník řízení výrobcem vína), následků (nebyl prokázán škodlivý následek, uložená opatření vyjma jednoho byla splněna), ale také uvedl, které okolnosti hodnotil v neprospěch účastníka řízení (účastník řízení je výrobcem) a které ve prospěch (neprokázány škodlivé následky, splnění opatření).“

Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v řadě svých rozhodnutí, řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení výše pokuty. Vzhledem k tomu, že se jedná o výčet demonstrativní, je správní orgán oprávněn při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty hodnotit i jiná hlediska, která v rámci správní úvahy považuje za důležitá. Zatímco tedy odůvodnění výše pokuty z hlediska užití aspektů, jež nejsou obsaženy v ust. § 40 odst. 2 citovaného zákona, je třeba posuzovat s ohledem na jejich adekvátnost a přesvědčivost ve vztahu k rozhodované věci, pak hlediska v citovaném ustanovení uvedená je třeba zohlednit a posoudit vždy. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Hodnocení individuální povahy protiprávního jednání musí přitom rozlišovat zvažované okolnosti na přitěžující a polehčující. Uvede-li správní orgán pouze, že k nějaké okolnosti přihlédl, aniž by sdělil, jakou hodnotu, byť abstraktně vyjádřenou, jí přiřadil, stává se takové tvrzení do značné míry neurčitým, a v důsledku toho i nepřezkoumatelným.

Jak správně uvedl krajský soud, správní orgány se při určení výše pokuty dostatečně nezabývaly všemi zákonnými kritérii. Posouzení kritéria „závažnosti“, „způsobu“ a „následků“ správního deliktu je vzhledem k výše uvedenému naprosto nedostatečné. Navíc inspekce ve svém rozhodnutí neuvádí, k jakým okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán, které měly zároveň výši pokuty ovlivnit, bylo přihlédnuto. Tyto nedostatky přitom neodstranil ani stěžovatel v odvolacím řízení, protože se v napadeném rozhodnutí věnoval pouze těm kritériím, které inspekce odůvodnila, aniž by však její nedostatečné úvahy doplnil.

Rovněž právní závěr krajského soudu, že správní orgány měly přihlédnout k majetkovým poměrům účastníka řízení, je s ohledem na výši uložené pokuty správný. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, kde je uvedeno, že „Správní orgán ukládající pokutu za

jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V těchto případech správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace o stavu majetku účastníka řízení a o jeho příjmech, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem."

V této souvislosti je třeba poukázat i na stěžovatelovo pochybení týkající se zákazu dvojího přičítání. Podle této zásady platí, že k okolnosti, která je zákonným znakem správního deliktu, nelze přihlédnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Nelze jednu a tutéž skutečnost, která v posuzované věci je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. V daném případě k porušení zákazu dvojího přičítání došlo tím, že při rozhodování o výši pokuty inspekce posuzovala v neprospěch účastníka řízení to, že je výrobcem vína. Tato skutečnost je však sama o sobě nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán mohl jeho jednání kvalifikovat jako správní delikt podle zákona o vinohradnictví a vinařství. Nelze ji však již zohledňovat jako zvláštní okolnost při ukládání pokuty.

Stěžovatel dále namítal, že ze správních rozhodnutí vyplývá, že předmětné delikty byly posouzeny jako souběh a pokud se nejednalo o pokračující, hromadný nebo trvající delikt, pak nebyl ani důvod tuto otázku v rozhodnutích blíže rozvádět.

Jak vyplývá ze správního spisu, účastník řízení se měl dopustit celkem 12 správních deliktů, z toho 5 podle ust. § 39 odst. 1 písm. b), 4 podle § 39 odst. 1 písm. ee), 2 podle § 39 odst. 3 písm. f) a 1 podle § 39 odst. 3 písm. b) zákona o vinohradnictví a vinařství, přičemž některá jednání, která jsou mu kladena za vinu, se uskutečnila ve stejný den, stejným jednáním, resp. spolu velmi úzce časově a skutkově souvisí. V posuzovaných případech správní orgány pouze konstatovaly, že došlo k naplnění skutkové podstaty předmětných deliktů, ale nijak se přitom nezabývaly otázkou, resp. z jejich rozhodnutí není zřejmé, že by tak učinily, zda protiprávní jednání zjištěné v rámci kontroly bylo posouzeno jako souběh, pokračující, hromadný nebo trvající delikt. Zodpovězení této otázky je přitom určující pro úvahu, jak přistoupit k vyměření sankce. Ze správních rozhodnutí nevyplývá, že by správní orgány charakter předmětného jednání jakkoliv zvážily. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která se s uvedenými otázkami vůbec nevypořádala a zcela je pominula, jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

K závěru krajského soudu, který byl vysloven v rozsudku obiter dictum, o porušení procesních práv účastníka řízení stěžovatel uvedl, že soud v této souvislosti odůvodnil rozsudek pouze obecnými zásadami bez zohlednění skutečnosti, že v předmětné věci nebyl účastník řízení zkrácen na svých procesních právech, když mu nebylo nijak upřeno právo vyjádřit se k podkladům řízení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na

usnesení ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 - 74 (publikované pod č. 1655/2008 Sb. NSS), kde uvedl, že „Kasační stížnost tvrdící nesprávné posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] může účinně mířit toliko proti těm důvodům rozhodnutí krajského soudu, na nichž je toto rozhodnutí zbudováno a které jsou jako důvody rozhodovací pro správní orgán závazné. Polemizuje-li stěžovatel toliko s právním názorem krajského soudu vysloveným o určité otázce jen obiter dictum, a nenapadá vlastní rozhodovací důvod (zde: zrušení rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost), jako kasační důvody uplatňuje důvody jiné než uvedené v § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.“ Z uvedených důvodů se tedy Nejvyšší správní soud těmito námitkami nemohl zabývat.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Účastníkovi řízení, který měl v soudním řízení úspěch, byla přiznána náhrada nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením, podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za 2 úkony ve výši 2 x 2100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč, zvýšená o daň z přidané hodnoty ve výši 19 % ve výši 912 Kč, celkem tedy 5712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu